

DREVO BESED

(NADALJEVANJE UVODA JANJE VIDMAR)

Sem v svoji sobi in razmišljam o naši nalogi in o drevesu besed. Mama je v službi, jaz pa sem noro lačen, težava je v tem, da ne dosežem ročaja hladilnika. Saj sem Jure, za nekatere Vozičkar na vozičku in vse me hudo boli, pa še vsak dan hodim k zdravniku... Včasih pomislim, da bom umrl, ko opazujem te mamine zaskrbljene poglede, in bojim se tudi, da ne bom več hodil na normalno šolo, ampak na tisto za invalide, ki se težko učijo. Kar sploh ni res, saj sem čisto pameten, težava je le v tem, da se ne morem ukvarjati s športom, kar pa je grozno pomembno, zame.

Odpeljal sem se do kuhinje in spet poskusil odpreti hladilnik. Močno sem se stegnil, da me je v kosteh zbolelo. Z nohti sem že dosegel ročaj, s prsti pa ne. Zavzdihnil sem in iz žepa potegnil telefon, mama pravi, naj jo pokličem le za nujne primere. Ampak saj to **je** nujen primer, kajne? No, od lakote lahko umrem in potem bi bili vsi v družini žalostni, česar pa si seveda nisem želel in mama verjetno tudi ne. Hitro sem vtipkal njeno številko.

- Ja?

- No, mama, to pa ni ravno lep pozdrav.

- A ti si, srček, kaj pa je?

- Težko je.

- Kaj je težko?

- Odpreti hladilnik! Kaj pa drugega!

- No, zato ti res ni treba klicati, malo se potrudi, pa bo...

- Pa ne morem!

- Oh, daj no Jure, seveda lahko!

Že sem hotel nekaj reči, ko je mama odložila slušalko. Zdaj me bo pa pustila tukaj, da stradam in umrem! Šel sem v svojo sobo in spet razmišljal o drevesu besed, res nisem vedel kako naj opišem svojo drugačnost, priznam, da me je bilo kar malo sram. Spet me je napadla lakota. Razmišljal sem kaj bo rekel oče, če ga pokličem, da naj pride domov, ker sem grozno lačen in ne dosežem ročaja hladilnika. Vedel sem, da ne bo niti malo vesel. Joj! Zdaj sem moral pa na nujno potrebo! Kaj naj pa zdaj naredim? Na stranišče se še presesti iz vozička ne znam! Zakaj nisem ubogal mame... in se prijavil na šolo za invalide, kjer bi se naučil marsikaj... Nisem mogel kaj, mami sigurno ne bo všeč, če bom svojo potrebo opravil kar v spodnjih hlačah! Spet sem se odpeljal, do družinskega telefona, in vtipkal njeno številko. Nekaj časa

sem čakal, pa se sploh ni oglasila. Bil sem tako zelo, zelo jezen! Imam napade norosti in ni dobro, če si v bližini, ko znorim. Na srečo sem se umiril, saj je nekdo potrkal na vrata. Hitro sem se odpeljal do hodnika in odprl vhodna vrata, bila je mama. »Končno!« sem si oddahnil. »No zdaj pa mi povej kaj potrebuješ,« je rekla mama in videti ni bila prav nič vesela. »Oprosti no...« sem zajeceljal. » Res sem lačen...« Mama je stopila do hladilnika in mi ga odprla, nato pa je izginila v spalnico. Najprej sem se do sitega najedel, potem sem imel še nekaj težav pri zapiranju hladilnika, nato pa sem se še hitro spravil v svojo sobo. Na stranišče me je še vedno tiščalo, ampak nisem hotel nadlegovati mame. Usedel sem se za pisalno mizo in se lotil domačih nalog. Ko sem končal sem vzel še navaden bel list in nanj zapisal:

DREVO BESED

Sem na vozičku.

Drugo sem pustil prazno, da bi nanj še kaj napisali moji sošolci. To sem se odločil jutri odnesti v šolo. Sigurno bom dobil petko. Nato sem se ulegel na posteljo in zaspal. Zbudil sem se šele zvečer. Ura je bila deset. Presedel sem se na voziček in se odpeljal do dnevne sobe. Oče je ležal na kavču in pil vodo... Vodo? Usedel sem se zraven njega. »Očka, zakaj piješ vodo?« Očka me je začudeno pogledal. Verjetno si misli, da neumno sprašujem. »Ker sem žejen.« Mi je odgovoril. » Ampak, zakaj... Ne piješ piva?« Nisem odnehal. Očka se je nasmehnil. » Neumnost, Jure zakaj bi ga moral piti?« Zavzdihnil sem. »Ker to počnejo vsi očki.« Še očka je zavzdihnil. Nato je vstal šel v kuhinjo in se vrnil s pločevinko piva v roki. »Bo zdaj v redu?« je vprašal. Prikimal sem in se nasmehnil. Spet sem se usedel na svoje prevozno sredstvo in se odpeljal v svojo sobo.

Bil je čas za spanje.

Ponoči sem sanjal o drevesu besed. Sanje niso bile preveč lepe. Na nek način že ne.

Podatki:

NINA Bešter, 4.b, OŠ Rodica, mentorica: Mateja Jakoš Vasle